

sit licita appellatio ab illa quarta sententia, revocante tertiā super nullitatē, latam quoniam cum tertia sit lata super articulo nullitatē, prima dicitur & quarta, quae eam revocat, secunda est revocatoria, ita firmat Aymon. ubi proxime, sequitur Covarr. in præl. d. c. 25. sub n. 5. vers. nota ex prima interpretatione, qua doctrina 52 dupliciter potest procedere, primo quando scilicet latas duabus conformibus super principali pro me, à quibus non appellari, sed de nullitate dixisti proponendo actionem: vel exceptionem nullitatē adversus easdem & ferunt sententias, illas nullas esse declarans, 53 à qua ego appellavi, & mea appellatio virtute qvar- ta pronuntior, revocans illam tertiam (qua in hoc articulo prima est) declarans duas primas sententias, in causa principali pro me latas, validas fuisse, easque simul confirmans; tuas non dicunt tres sententias conformes, juxta Rotæ, & sequacum decisionem. Enimvero ratio esse potest, non primū judicium illud super principali finitum est per illas duas sententias in eo latas, à quibus quia non exitit appellatum, sed de nullitate dumtaxat dictum, translatas sunt in rem iudicantam, licet executioni mandari non possint, 54 quoque hoc novum iudicium nullitatē finitum, & terminetur per tres conformes, in quo quidem de nullitate tantum disfutur, & idēc licet quarta sententia confirmet duas primas principales, non pronuntiat super principali juri finito, & extindo, sed super articulo nullitatē, ac propterea non facit tres conformes, ita declarat Covarr, ubi supra, n. 5. ad fin.

55 Ex quo deducitur, quod illa tertia sententia annualans priores, est prima respectu illius articuli nullitatē noviter proposita, & alias quatuor supra se potest expectare, cum quilibet articulus possit habere quatuor appellations, cujuslibet partis duas, quae faciunt quinque sententias, quoque altera ex partibus habeat tres conformes, ex his que à principio hujus capituli diximus, ac ideo nullum dubium est, ut possit appellari ab illa quarta sententia, revocante tertiam (qua est prima) annualantem priores, nam adhuc est prima appellatio unicus ex partibus: quemadmodum alias vidimus in gravamine, noviter illato per tertiam sententiam conformem, de quo in ceteris non est actum, cum respectu sui ipsius, & intra sui limites, horum gravamen sit prima sententia, pariter cum licet ac ad appellari (ex iis quae superioris diximus) appellatio intenditur in hoc esse prima, & ceteras sententias, & appellations utriusque partis spefat, ita eleganter ultra supradictos post Ann. & Angel. in d. l. 1. C. ne licet tertio provocare, doctet Philip. Franc. in c. direcl. col. 3. post medium, vers. tertia conclusio, de appell.

56 Secundo modo procedere potest præfata doctrina, quoties latas pro me duabus conformibus sententias super principali, & à secunda fuit appellatio à te emissa, si simus cum ea nullitatē causa proposita, & deducatur, & superior tertiam declarat quia priores duas nullas fuisse dicit, si ab hac tertia demum ego appello, cuius virtute alia fertur revocatoria tertia, & priores simili conformatae: in hac quidem specie tres adesse conformes constat, cum mediante appellatione simul actum est de causa principali, & latea confirmatoria aliarum durarum, ac propterea non est dubium, ut respectu principialis causa executioni fini mandanda; nihilominus quid ab hac quarta sententia iterum possit appellare pro illa parte dumtaxat, quatenus tangit nullitatē, quoniam ad effectum nullitatē potest appellatio, & iudicium prosequi, & de ipsa aliis examinari facta executione in principali trium conformium, ita probat Aymon. Savill. d. conf. 183. n. 3. Covarr. in præl. d. 25. post medium.

58 Quod fulcitur tum ex eo, quod de novo gravamine facto in ultima sententia conformi cum aliis superioris latè probavimus, ut etiam pendente appellatione à di-

cta adjectione, prædictæ tres sententiae exequuntur, in quo conformes reperiuntur, & inappellabiles, tum etiam & ex eo, quoniam ad hoc ut sententiae conformes possint exequi, non est necessarium, ut sint tres omnino conformes cum satis sit, ut in aliquo articulo sint conformes, ut in illo, nec admittitur appellatio, ex toto isti. & l. unicæ Cod. ne lic. tertio provocare, Clem. 1. de re jud. & que sursus ad principium diximus, nec impeditur execuſio respectu illius articuli, in quo conformes reperiuntur; ita eleganter tenet Covarr. ubi proxime sub n. 5. & notat Paul. Caſtr. conf. 163. lib. 2. Alex. conf. 77. col. 1. lib. 2. Decius conf. 358. Curtius Jun. conf. 30. col. 1. ac propterea cum respectu principialis causa reperiuntur tres conformes in caſu proposito, non permittentes amplius appellare, execuſio non est impedienda, licet admittatur appellatio respectu illius alterius, & novi articuli nullitatē.

An autem dicuntur tres sententiae conformes, ubiō tres latæ sunt, quarum prima condemnat in cœnū, secundaria in octauaginta tercia in sexaginta aureis, & haec conformes respectu minoris summae existimant Bar. conf. 10. lib. 2. col. 3. juxta text. in c. de arbitris lib. Zenceli & Card. 6. in elem. uni. n. 2. Covarr. in præl. q. c. 25. n. 6. ad fin. quam opinionem intelligendam esse declarat; cum ille cui præjudicet diminutio quantitatis, consentit exp̄lē, vel tacite sententiae latæ in minori summa, & denique omnibus, quoad illam minorem quantitatē, quem ibi vide.

At similičter quod sententia dicuntur conformes respectu minoris summae, & sint in ea exequenda tanquam res iudicara, Alexand. conf. 77. in causa, & l. i. in prim. n. 3. lib. 1. sequitur Cravet. conf. 183. n. 2. ubi etiam allegat. Caſtr. conf. 234. proponit in fallo, vers. & quia videtur in similibus lib. 2. Curt. Jun. conf. 30. Petr. Surd. conf. 102. maximē num. 16. in fin. ubi quod totum mundus 62 non potest facere, quin minor summa iusti majori, quia hoc est naturaliter verum, Affl. drcis. 362. ubi quod ita tenet sacram Concilium. Andr. Bar. conf. 10. col. 5. lib.

Sed contraria sententiam, imo quid non dicuntur 63 conformes esse etiam in minori summa, nec earum potest dari executio pro conformitate minoris summae defendit Iff. in l. 1. § 1. fol. 1. p. 1. ff. de verb. oblig. Bürſat. conf. 219. n. 9. & seqq. lib. 2. sed prior verior est, & huic secundaria respondet Tusc. præl. concl. tom. 7. num. 8. Cravet. d. conf. 183. quam sequitur Rot. ut testatur Adrobal. dec. 24. per totam part. 1. in novis. & eam 64 deum etiam priorem opinionem, ut veram sequuntur Afflidiſ. Foss. & alii citati ab Scac. lib. 1. caus. civil. & crim. c. 2. n. 576. vers. confirmatur, & iterum in tract. de appell. q. 17. lim. 1. n. 31.

Nominales exceptions, quæ trium conformium executionem impediunt, hic omitto, ejus tractatum reservans commodi loco, ubi de executione tractemus; hic autem solū agimus, an & quando a tribus conformibus possit appellari, & an tertio appellari possit, secundum quæ haſtenua dicta sunt à principe, hujus capit. Pro cuius coronide, & p. refectione illud addendum supradictis, volo; quid licet unaque pars tertio appellare non possit super una causa, seu articulo (ut latè à principe, diximus) tamen potest semper adhærere appellationi sui adversariae si appellaverit, & producere juxta sua, ac si ipsem appellasset, quia quælibet appellatio est communis utriusque parti, ut per tex. in l. amplior, in princ. C. de appell. ubi dicitur quid appellatio est communis etiam parti, quæ non appellavit, & auditio beneficio alterius parti appellantis, sit cœt. in l. fi. & ibi gloss. & Doctores, C. quando provocare non est neceſſi, & per argumentum l. sententiæ, C. de temp. in integr. refut. & B. l. in l. sua nobis. de appell. probat Philip. Franc. in c. direcl. col. ult. in prim. v. concl. 5. & Joan. Anton. de sancto Georg. in c. sua nobis, n. 7.

- 10 A judge rejeciente appellationem tanquam frivolum, si pars non appellat, videur rejectionis consenire.
- 11 A rejectione appellationis appellatio non est licita in iis casibus, quibus in jus appellare prohibet.
- 12 Appellationi à rejectione appellationis an sit deferendum, pender à natura causa principalis, à qua interponitur an illam admittat, vel non.
- 13 Juris executio non grata.
- 14 A rejectione exceptionis non debito aut legitimo tempore opposta appellationis emissio non defertur.
- 15 Executore rejeciente exceptionem frivolum appellationis emissio non defertur.
- 16 A judge rejeciente petitionem ejus cui jus denegat audiendum, appellationi interposita non deferendum.
- 17 Dua sententia ubi sic se habent una veniat in executionem alterius si non potest appellari à prima, nec poterit appellari à secunda.
- 18 Et 21 Appellatio ubi à jure est prohibita, si admittetur, à judge illam rejeciente, de nibilo serviet prohibitio.
- 19 Quod una via prohibetur alicui, ad id alia debet admitti.
- 20 Et 21 Appellatio cum prohibetur, censetur prohibitum omne per quod pervenitur ad illam.
- 22 Appellatio emissio à rejectione appellationis ubi de jure non admittitur, contraria dicitur juri, & ei reficit.
- 23 Facta contra ius debent utique pro infeliti haberi.
- 24 Appellatio à rejectione appellationis, ubi de jure est prohibita, dicitur frivola, quia nullum potest juris effectum fortiri, nec unquam prodeſſe.
- 25 A judge ut juris executore procedente non licet appellare.
- 26 Durum est contra stimulum calcitrare,
- 27 Sententia lata vigore tertio appellationis super eodem articulo on si nulla ipso jure & n. seqq.
- 28 Sententia lata contra sententiam translata in rem iudicata an est nulla ipso jure.
- 29 Prima sententia alias duabus confirmata est, potest regredi.
- 30 Appellatio tertia in eodem articulo cum non valeat, non devolvit causam.
- 31 Exceptio ubi sit apposita appellationem esse tertiam, & iudex se competentem pronuntiet, sententia lata censetur tertio appellationis vigore erit valida.
- 32 Tex. in c. sua nobis de appell. interpretatur, ut appellatio non sit admittenda à rejectione tertio appellationis in aliquo articulo.
- 33 Appellatio non admittitur à rejectione appellationis emissio, ubi alia jure est prohibita.
- 34 Judge secularis iuste denegat suum auxilium petitum ab Ecclesiastico pro executione sententie, quam per legitimam appellationem competit esse suspensam, quam nolit admittere.
- 35 Appellatio non admittitur à rejectione appellationis emissio, ubi alia jure est prohibita.
- 36 Appellatio à rejectione appellationis emissio ab interlocutoria ubi jure est prohibita, non defertur.
- 37 Et 39 Appellatio ut iuste iudex rejicit, causa debet esse aperta.
- 38 A rejectione appellationis per superiorē facta cum causa cognitione aut sine illa, an & quando sit appellatione deferendum.
- 39 Appellationi à rejectione appellationis cuius probitatis causa est aperta, deferendum non est.
- 40 Capitius & alii afferentes indirecte appellationem esse licitam à rejectione appellationis, declarantur juxta nostram dictiōnem.
- 41 Notorium aut manifestum ubi est, appellationem esse nullam & non recipiendam, potest iudex licite in causa procedere non obstante appellatione.
- 42 Secus si sumus in dubio, quia tunc regula generali est standum, dum de casu excepto non appareat.
- 43 Appella-

- 43 Appellatio à rejectione appellationis legittima admittenda à diffinitiva eo ipso censetur iustificata.
 44 Secus in causis à jure prohibitus.
 45 Vim non fieri, declarabit senatus appellationi non deferentem à rejectione appellationis non legitime, sed jure prohibita.
 Secus est conservo, ibid.
 46 Beneficium concessum per jus commune ubi rejectum à iudicio, licet est appellatio.
 47 Appellatio si rejiciatur per judicem dicentes, eo quod causa sit inappellabilis, cum revera appellabilitas sit, iudex nihil debet innovare.
 48 Appellatio si jure teneat, licet non deferatur, ejus vigore iudex inhibetur juris potestis, & ministerio.
 49 & 50 Sententia super impotentiā appellandi licet habeat vim diffinitivam, non tamen admittit appellacionem, ubi justa lata sit speciali ratione.
 51 Appellatio à rejectione appellationis quandiu sit necessaria.
 52 Cognitio an appellationi sit deferendum nec ne ad effectum exequendi sententia, pertinet iudicii à quo.
 53 Cognitio an appellationi sit legitima, admittenda vel non admittenda, peritem iudicii ad quem.
 54 Appellatio quando evidenter est calumniosa, cognitio pertinet iudicii à quo.
 55 Opposita exceptione super impotentiā appellandi, debet adhiberi causa cognitio ex inspectione aëtoriorum.
 56 Inimici debet appellanti, an iudex deferat appellationem.
 57 Declarationes iudicis à quo an si deferendum nec ne, nihil detrahi virtuti appellationis, nec potestis superiores, quominus iterum illam queat revocare.
 58 Appellatio quando rejicitur cum cause cognitione & parte opponente, requiritur appellatio alia, vel propria adhesio, ibid.
 59 Secus quando sine illa rejicitur.
 60 Rejectione appellationis ex quod sit frivola, vel alia causa expressa, requirit novam appellationem.

Sicut iudex appellationem à parte interjectam quod tenuerit propositam in casu, seu causa sui natura inappellabilis, & non admittente appellationem suspensivam, vel quia amplius in illa appellari prohibetur: iuxta rubrum & nigrum. Cne licet tertio prov. & quae c. preced. repellendam non admittendam, aut non deferendum interloqui à quo quia sententia se pars gravata, iterum appellans a repulione configuit ad Senatorum Regium pro delatione ejusdem, affirmans illam esse legitimum, & ut tali illi effe deferendum, videtur probari primò ex eo, nam licet sententia lata super impotentiā appellandi sit interlocutoria, quia non est lata super meritis causa, text. ex express. in c. sua nobis, de app. ibi interlocutus fuit, &c. ubi not. Bald. dicens, quod sententia lata super articulo juris est interlocutoria, nam pronuntiare quod non efficitum tertio provocare, est super articulo juris, quem cateri ibi sequitur, & dicit menti hoc teneandum, quia alibi nisi nota-
 mus, quod quando iudex appellationem in causa ab aliquo interjectam, tanquam frivolam aliquia juris ratione motus (de quibus nos latius in cod. c.) rejicit, si pars huius rejectioni non contradixerit, appellationem interponendo; videtur sibi præjudicare, quia videtur agnoscere, eam esse frivolam, & rejectioni consentire, secundum Card. Zabarel. conf. 32. Card. Tufc. i. tom. conclus. 397. ante si. idem tenet Card. Alex. in cap. ut debitis 59. n. 11. vers. & sic habetis de app. quem solum referens sequitur novissimum Scac. de appell. q. 17. lim. 47. memb. sub n. 166. vers. amplia secundo.
 Sed contraria sententia, & opinio longè superior, nisi fallor, & probabilior est: ut scilicet, ab hujusmodi appellatione repulione, rejectione, & non delatione appetitione interjectae iudex non deferens, nullam facit violentiam (admitiendo eandem scilicet in terminis, de

- app. defer. tamen ab interlocutoria viam diffinitivam habente appellationi emilie non defers iudex vim facit, iuxta Conc. Trid. f. 24. de reform. c. 20. & quæ nos in ejus comprobationem adduximus supra lib. 2. c. 1. à pr. maximè quia cùm non expectet alium possit se continent damnum irreparabile ex his, quæ ibi, & d. c. 20. Conc. Trid. ergo & ab ista rejectione appellationis appellationi interpolata deferendum est.
 Et quod sententia lata super impotentiā appellandi dicatur interlocutoria respectu negotii principalis, tamen quatenus diffinit articulum, & instantiam appellationis, vim diffinitio habere dicatur, probat post Bal. Philip. Franc. in c. sua nobis 65. n. 3. de app. Cardin. in cle. 1. c. 1. in f. 1. vers. 2. quero de ap. & novissime Aloysius Riccius in prax. dec. 2. p. dec. 107. m. 5. & 6. fol. 148. vide infra n. 49.
 Secundo & pro hac parte magis in specie urget & fortior: quoniam non solum hoc casu permittitur appellari, verum etiam appellari pars necessitatur, nam si pars, appellationem aliquo cauila, seu articulo pro rumpens iudex denegaverit delationem, ab hujusmodi de delationis negatione tenet de jure, alias appellationem interponere, probat Inn. in c. c. 1. & 2. præterea, col. 2. off. deleg. ubi dicit, quod quando iudex interloquitur super non admittitione appellationis, præjudicat appellanti, nisi iterum à dicta non admittance appellatur. Unde Card. ibi 6. col. dicit, quod ad hoc evitandum debet appellans appellare etiam à rejectione, & sic quando iudex rejicit, idem Card. in cle. 1. de dolo & contum. n. 9. sequitur Salcedus in addit. ad prax. Bernard. Diaz. c. 150. n. 18. Affl. in consil. reg. in proximo rubricarum n. 48. Roland. à Valle conf. 38. n. 13. vol. 1. Cened. in collect. ad decretal. collect. 17. n. 13. qui loquuntur in iudice Ecclesiastico negante hanc delationem. Capic. latè in dec. 34. n. 6. Et hinc est quod dicit Bertacci. in suo reperto. 1. p. verb. appellatio admittitur, vers. 29. quod si iudex à quo non vult deferre appellationi, iterum debet appellari, allegat Card. in cle. 1. q. 4. & Panorm. ibi in additione ad gl. & quod idem Capic. in dec. Neapolit. in d. dec. 34. n. 11. ubi dicit, quod quando appellatione non admittitur per judicem à quo, licet est appellare ad iudicem ad quem, & ab eo pendet admittere vel non, ex l. si cuius, & l. sciendum ff. de app. recip. Bart. in l. chirographis §. 1. in 1. nota ff. de administ. tutor. & per Card. in d. cle. 1. de dolo & contum. & Mateflan. in suis sing. annot. anno. 22. dicit Marant. de ord. judic. 6. p. 11. de app. n. 41. quod si aliquis appellavit ab interlocutoria, & iudex non admittit appellationem, debet etiam ab illa non admittance appellare, alias appellatio censetur deserta, & non potest gravamen reparari per appellationem à diffinitiva, quod dicit notandum, quia poterit per hoc sapientia appellantem illaqueari facere: ergo sequitur, quod si est licita, ei non defers vim faciat.

Quibus convenit, quod supra bac 3. p. 6. in fi. dxi. 10. mus, quod quando iudex appellationem in causa ab aliquo interjectam, tanquam frivolam aliquia juris ratione motus (de quibus nos latius in cod. c.) rejicit, si pars huius rejectioni non contradixerit, appellationem interponendo; videtur sibi præjudicare, quia videtur agnoscere, eam esse frivolam, & rejectioni consentire, secundum Card. Zabarel. conf. 32. Card. Tufc. i. tom. conclus. 397. ante si. idem tenet Card. Alex. in cap. ut debitis 59. n. 11. vers. & sic habetis de app. quem solum referens sequitur novissimum Scac. de appell. q. 17. lim. 47. memb. sub n. 166. vers. amplia secundo.

Sed contraria sententia, & opinio longè superior, nisi fallor, & probabilior est: ut scilicet, ab hujusmodi appellatione repulione, rejectione, & non delatione appetitione interjectae iudex non deferens, nullam facit violentiam (admitiendo eandem scilicet in terminis,

- de quibus loquimini) nempe quando iudex repellit libellum appellationis, in casu, & causa revera, in quo sū natura appellatione, aut prohibita est, aut delationem non patiat, aut alter excluditur, puta, quia tercia dicitur in illo articulo, postquam bis jam appellaverat, sic itaque hujusmodi resolutio pendet à causa principali, nam si in illa jus appellationem non admittit, nec a iudice eam non admittit, iusque exequente appellatio latice dicatur, quia iudix executio non gravat; nam ubi jus non defert, nec iudex deferre tenetur, c. cum appellationem frivolam nec ius defert, nec sit à iudice deferendum, &c. de appell. lib. 6.
 Pro quo etiam facit, nam si iudex rejicit, & non admissit exceptionem non debito, nec legitimo tempore oppositam; non efficit appellatio ab hujusmodi rejectione interposita, text. est in c. super eo, vers. ff. autem de appell. ubi notat per eum Joan. Anton. de fando Georg. Card. Alex. n. 3. vers. nota ex vers. ff. autem. Hinc est quod executor non tenetur admittere, sed omnino rejicere exceptiones frivole oppositas, quapropter appellatione ab hujusmodi rejectione exceptions frivole iure Calumnia reputatur, nec defertur, tradit Anchara. c. 1. ff. 224. Boënius; conf. 14. lib. 1. scilicet Rot. decif. 155. n. 5. in novissim. recollect. per Farinaci. i. p. quibus convenit text. elegans in l. ius quiff. de app. recip. id. ubi dicitur quod à iudice repellere aliquid petitiōinem in causa, qua jus ei denegat audienciam, appellatio interjecta deferendum non sit ibi, audiri defiderunt prohibetur, & si ob eam causam provocaret, appellatio eius recipi, satris constitutionibus veteris, & quod non sit in rebus examinatis superius part. 2. c. 8. ad me. ubi per totum capitulum egimus de deneganda appellatione, ubi lex denegat audienciam patri; ac defuerit facit, quod dicit proposito Capici. d. decif. n. 2. latè Gratian. decif. 54. à num. 1. & per totam, quod quando duas sententias sic se habent, ut secunda sit executio prioris, si non potest appellari à prima, pariter nec poterit appellari à secunda, quæ fuit doctrina Bal. in l. si cum executione. S. bac autem ff. de ro quod meus caus. & faciunt quæ in mandato de execu-
 quando nos diximus latè supra 2. p. c. 1. per totum: ergo idem in nostro casu venit necessariò dicendum, quod cum revera appellatione non admittitur in causa principali, nec admittitur emissa à iudice illam rejiciēt, seu non deferente.
 Infuper probatur, nam ex quo lex in causa revera prohibet appellationem si admittetur ab eis rejectione, de nihil servire, prohibito, quia in effectu idem est, cum pariter suspendatur iudicis jurisdictionem & impedire sententia, seu etiam sententiarum trium conformium executionem, & sic quando jus prohibet, prohiberi etiam debet à iudice illam repellente, quia quod una via prohibetur aliquid, ad id aliam non debet admitti, & cum quid prohibetur, & censetur prohibitum opere per quod pervenire ad illud, l. f. ff. spofalibus, quo etiam argumento in specie appellatione prohibite utuntur B. in l. uni. 4. nu. 4. C. si monem posse fuer. appellat. Menochi de adipiscen. posse rem. 4. n. 816. quod pertinet, quod Ancharan. conf. 38. Card. Tufc. concil. 101. post n. 11. i. tom. nam si hoc casu admittetur, nulla sententia effectum foretur, nec exequetur, nec iudicium aliquod finem habet, cùm semper ab negata appellatione admisso-
 ne pars provocaret; & sic suspendetur semper iudicis jurisdictionem.
 Ceterum quoniam eo ipso quod ius appellationem prohibeat, à denegatione iterum emissa iuris contraria est, quia ei ius relift, ac ide non habet ad iudicium iuris, omnique ejus fomento caret, quapropter ei tanquam justitia definita, deferendum non est, secundum Bal. doctrinam in cap. post. column. 2. de offic. deleg. III. conf. 87. column. 6. vers. ubicunque. Roland. à Valle Salgado de Protec. Reg.

veli repulsione appellationi non deferens, vim iudex non facit, fucus autem quando interponitur à rejec-
tione appellationis emissa à sententia, seu articulo, quo de jure recte permittitur appellatio quoad utrumque effectum devolutivum, & suspensivum simul, quia tunc ut iustæ, & legitimæ omnino deferendum esse, aliter vim facit iudex, ita dicit Marth. de Affl. in pro-
em. confit. Neapol. q.8. quod si iudex Ecclesiasticus non admittat appellationem ab eo interpositam in
casu, quo de jure interponi poterat, iuxta notata in cap. sepe de appell. & ab eo non sufficit admissa, poterit, ut procedant, quando rejicitur in casu, quo jure non reperitur prohibita, fucus autem quando notoriæ constat illo casu appellationem de jure esse re-
cipiam, tenet & declarat Sigism. Scac. de appell. q.1. 7.
limit. 47. mem. n. 16. per tot. præcipue vers. declata.
secundo Contard. autem ipsum se declaravit in d. l. unic.
nic. q.5. & hoc casu non obstante appellatione à rejec-
tione appellationis non admittenda, posse judicem ad alteriora procedere, firmat Scac. ibi ex iis quæ ipse scripsit quest. 1. n. 11.

Quia quando est notoriæ, vel manifestum appelle-
tionem esse nullam seu iustam, aut non recipien-
dam, potest iudex à quo, licet ad executionem senten-
tiae procedere non obstante appellatione Specul. tit.
de appell. §. nunc dicamus sub n. 8. lib. 2. fol. 194. Joan.
Andr. in cap. pastoralis n. 11. off. deleg. Franc. in c.
constitut. 45. sub n. 18. de appell. Roland. à Valle confil.
77. vito sub n. 5. l. 2. Rot. decif. 5. allia 234. si rector. de
appell. in noviss. Caputq. decif. 3. 2. attente, & latius
decif. 3. 28. seu 3. exercitio sententia n. 2. p. 1.

Secus si simus in dubio, quæ tunc regulæ permis-
sive appellationis standum est (dum de exceptione,
& limitatione non apparet) pluribus relatis tenet
Petr. Surd. confil. 180. n. 9. Aloys. Ricc. præc. decif. 2. p.
decif. 107. n. 2. & 3.

Pro quibus etiam facit, quod ele ganter dicit Philip. 43
Franc. in c. interpolata. col. 3. post med. vers. quintu lim.
de appell. ubi dicit quod omni casu, quo constat ex juris
dispositione appellationem fore legitimam, puta, si est
appellantia à diffinitiva, & quia non fuerit admissa,
iterum appellatur, censetur justificata talis appellatio
eo ipso, quod appellatio à diffinitiva non admittitur,
ut. s. b. qui. & c. cum appell. de appell. 1. 6. secundum Hos-
tien. & Joan. And. pro quo etiam allegat text. in l.
enjus. ff. de appell. recip. hoc tamen intelligendum esse.
declarat ipse Franc. ibi non procedere quando appelle-
latur in casibus à iure prohibiti, secundum ea quæ ha-
bentur in c. Rom. §. quod si objiciatur, de appell. lib. 6.

Itaque ex supradictis recte deducitur duplex con-
clusio: Prima quod appellatione interposita à judece
repellente, seu non deferente appellationi emissa in
casu alijs prohibito, & inappellabili, seu privilegiato,
non deferens vim non facit. Secunda poterit esse con-
clusio, quod appellatione interposita à judece repel-
lente, seu nolente deferre appellatione interjecta in
causa, quia appellare ius non permitit, si iudex Ecclesiast.
non detulerit, vim facere declarabitur ex super-
ius dictis, prout etiam in casu violentia seu nostri
recursus loquitur Cened. ubi supra.

Et quatenus autem Gratia. ubi proximè à n. 3. &
seqq. faciat diffinitionem, interjectam appellationem
absque cause cognitione, & partis citatione, & rejec-
tionem sine illa, ut in primo casu non admittatur ap-
pellatio à rejecione, in secundo autem sic procedit in
iudice ad quem, facientem hanc declarationem, ut con-
stat ex Contardo, Bar. & aliis ab eodem Gratiano ci-
tatis, & post eos Ric. in loco statim citandus; secus au-
tem quando à judece inferiori rejicit facta est, quia
tunc non est necessaria alia causa cognitionis in hoc, cum
ipse habeat notitiam status negotii, & ejus nature.

Et quod à rejecione appellationis, quando causa
illam prohibens est apta non possit appellari, probat
novissime post Alexand. B. in l. 1. C. quorum appell. non
recip. & Contard. in d. l. unica quest. 5. tenet & sequitur
Ric. in præc. dec. 2. p. dec. 107. à n. 7. & præcipue.

Et ad Capitum, superius per nos citatum, in d. de-
cif. 34. n. 6. & 7. Franc. in c. cum speciali §. porr. n. 8.
de appell. Angel. de Perul. in l. in fin. C. quorum appell.

part. c. 12. ampl. 5. n. 3. & 4. quod si iudex à quo no-
luerit deferre, & recipere appellationem, dicens quod
non potest interponi, quia causa erat inappellabilis,
vel bis jam appellaverat, ut in casu d. l. unic. C. n. lit. 3.
prov. si tamen revera appellatio iure tenet, ac minus
48 usque repellitur, tunc iudex nihil debet invocare; quod
si fecerit, indistincte revocabitur, quia cum appellatio
de jure teat, licet non sit recepta, causat attentata
ministerio iuris & potentia text. expressus in l. 1. & ibi
DD. toto tit. ff. nibil novari a appellatione pendente. Pro
qua doctrina est etiam text. expressus in l. cuius. & in
l. scindens ff. de appell. recip. Specul. tit. de appell. §. nunc
dicamus num. 8. vers. item appellatione lib. 2. fol. 194.
Greg. Tholos. tr. 1. de appell. l. 6. c. 12. n. 2. Franc. in
cap. sepi. n. 14. & in caput debitus, sub n. 42. de appell.
Angel. Aret. in l. 5. si cuius n. de appell. recip. Roland.
à Valle confil. 77. vito. & bene sub n. 4. & n. 5 & seqq.
lib. 2. Seccia de appell. l. 1. n. 10. Lancel. de attent. 2.
part. 12. in prefatione n. 110. quamvis quando non
recipiuntur à judece appellationes, quas de jure reci-
pere & deferre tenebatur, tamen causant attentata, &
devolunt ad superiorem, & conqueficit iudicis officium,
quia inhibetur à jure.

Nec nisi obstante fundamenta in prin. pro contraria
parte adducta, quæ parum urgente facta supradictorum
reflexione. Non primum, cui duplicitate respondetur,
nam licet diffinitiva interlocutoria super im-
potentia appellandi, tamen ab ea non permittitur ap-
pellatio, quando iudex iuste & jure eam tulit, puta
quia causa revera non patitur appellationem, ex rationibus specialitatis superius adductis excludentibus
hujusmodi appellationem, prout videtur in sententia
super defensione cap. sepi. & sic fallit in hoc casu. Et fe-
cundò respondetur, ut procedat, & locum habeat, in
secunda conclusione superius posita, nempe, quando
emittitur appellatione à rejecione appellationis à jure
admissa.

Nec obstat secundum, cui pariter respondetur, ut
procedat fere omnes DD. in eo citati loquuntur,
scilicet ut appellatio à rejecione appellationis sit legi-
tima, quoties appellatio rejecta iure non prohibita,
sed permisit ei, quorum superius mentionem fecimus
51 & ad idem citavimus: secus autem ubi appellatio à re-
jecione hoc iuste fundamento caret illud autem quod
ibi diximus, necesse est, appellari iterum à rejecione
appellationis: intelligendum & declarandum censeo,
quando iudex, parte opponentes, & per causæ cogni-
tionem, scilicet ex inspectione actorum interlocutori-
um tulerit; repellendam appellationem, sed non de-
ferendum.

Pro quo suppono, quod cognitione, an appellatio sit
justa, legitima necne, potest fieri duobus modis: uno
modo ad scindens, an sit deferendum necne appelle-
lationi interposita alio modo an appellatio sit legitima,
& adiuvanda necne? Primo casu talis cognitione
spectat ad iudicem à quo, an debeat deferre, vel non,
appellatione ad effectum exequenda, vel ne suam sen-
tientiam. Secundo autem casu spectat cognitione ad
judicem at quem, iudicatur, appellatio sit legitima,
& prohibita, nonne effectum illam admittendi, vel
non l. Chirograph. 1. §. ubi B. in l. notab. ff. de admin. tut.
c. dilectus filius de script. Specula. in tit. de appell. §.
nunc dicamus n. 2. & 3. & n. 9. Bal. in l. appellatione n.
8. de appell. & in cap. pastoralis §. præterea n. 5. de
offic. deleg. Franc. cap. constitutus. n. 19. & in cap. de
52 priore n. 1. de appell. & est communis, ut per Iserniam
testatur Contar. in l. 1. C. si de mom. poss. fuer. appell.
quest. 19. n. 9. & latius quest. à n. 16. cum seqq. ubi multa
notabilitas ponit in materia, inter quæ & illud, quod
quando appellatio evidenter est calumniosa, tunc fine
dubio talis cognitione spectat ad iudicem à quo, non
autem ad iudicem ad quem, ut per Joan. Andr. Butri.

Salgado de Prosteli. Reg.